

Sygn. akt III Ca 762/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Henryk Brzyżkiewicz

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko A. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1704/14

oddala apelację.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej A. J. kwoty 11.757,43 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 6.836,38 od dnia 22 września 2014 roku. Swoje żądanie wywodził z tytułu umowy przelewu wierzytelności, którą zawarł z (...) Bankiem S.A. we W., na mocy której nabył wierzytelność przeciwko pozwanej.

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 13 lutego 2015r. oddalił powództwo H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko A. J..

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. zawarł 4 czerwca 2014 roku umowę przelewu wierzytelności na mocy, której w związku z wcześniejszą umową przedwstępną nabył od (...) Banku S.A. we W. wierzytelności pod warunkiem uiszczenia ceny w wyznaczonym terminie. W dniu 26 czerwca 2014r. Strony zawarły Aneks do powyższej umowy na mocy której potwierdziły uiszczenie ceny zakupu wierzytelności przez powoda i postanowiły, że na powoda przechodzą ostatecznie wierzytelności określone w załączniku nr 1 do Umowy Przelewu (pkt.1.1). Nad to stwierdzono w pkt. 1.3 aneksu iż „ dla uniknięcia wątpliwości Załącznik do niniejszego Aneksu zawiera kompletny wykaz zbytych Wierzytelności. Zatem listę

wierzytelności miał określić załącznik nr 1 do Umowy Przelewu a ostatecznie załącznik do aneksu do umowy przelewu wierzytelności zgodnie z pkt. 1.3 aneksu do umowy przelewu.

Do aneksu dołączony został wyciąg z załącznika do Aneksu (k. 16). zawierające informacje na temat kredytu pozwanej. Wydruk nie jest w żaden sposób zatytułowany, a fakt jego przedłożenia notariuszowi wspólnie z dokumentami umownymi nie stanowi wprost dowodu że okazany notariuszowi aneks stanowił ich część składową.

Pozwana zawarła w dniu 02.04.2008r. z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki.

W dniu 12 sierpnia 2014r. (...) Bank SA. wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty z tytułu zaległości z powyższej umowy pożyczki a także odrębnym pismem powiadomił o przelewie wierzytelności. Nie wykazano doręczenia owych pism.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazując na obowiązek powoda wynikający z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., jak również kontradiktoryjny charakter procesu cywilnego, Sąd zwrócił uwagę, że przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego należy do stron, a rola sądu ogranicza się do oceny tego materiału i wydania na jego podstawie rozstrzygnięcia.

Sąd wskazał, że aktywność strony powodowej, ograniczyła się jedynie do przedstawienia dowodu z dokumentów prywatnych w postaci ogólnikowej i niepełnej w zakresie tekstu (...) z dnia 4 czerwca 2014 roku bez precyzującego tę umowę (...) nr (...) do umowy przelewu („Lista wierzytelności”), oraz Aneksu do umowy z dnia 26 czerwca 2014r., wraz z wyciągiem z aneksu który jest bardzo ogólnikowy i nienazwany, a umowy te, zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. stanowiły jedynie dowód na to, iż przedstawiciel spółki powodowej złożył oświadczenie, że uiscił cenę za bliżej niesprecyzowane wierzytelności przysługujące wobec klientów detalicznych z tytułu umów pożyczek (...) Banku S.A. oraz że doszło do przelewu owych wierzytelności. Sąd wskazał nadto, że przedłożony wyciąg z załącznika (k. 16) nie jest w żaden sposób nazwany a także podpisany, nie stanowi więc dokumentu, a zatem, nie wykazano jakiegokolwiek związku z opisywanymi powyżej umowami przelewu. Z tych względów Sąd uznał, że powód nie wykazał, że nabył konkretną wierzytelność wobec pozwanej od (...) Banku S.A. we W. ponieważ nie dołączył prawidłowego załącznika do aneksu do umowy i załącznika do umowy przelewu.

Sąd zwrócił także uwagę, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. przelew powinien określać szczegółowo wierzytelności, których dotyczy i osobę dłużnika oraz tytuł prawny, z którego wierzytelność wynika. Bliżej niedoprecyzowany wydruk poświadczony przez notariusza dotyczył kredytu gotówkowego jednak z owego wydruku nie wynika że pozostaje on w jakimkolwiek związku z opisywanymi umowami przelewu wierzytelności. Sąd wskazał także, że listę wierzytelności powinien określić cedent, który był pierwotnym wierzycielem. Załącznik podpisany przez cedenta potwierdziłby, że ta konkretna wierzytelność przeciwko pozwanej została przelana, a to chroniłoby pozwaną przed podwójnym zaplaceniem tego samego długu zbywcy i nabywcy, tym bardziej że, z zapisu umownego aneksu, punkt 1.3 wynikało, że mogą istnieć rozbieżności pomiędzy samymi załącznikami do Umowy i aneksu. Z tych względów sąd uznał, że wymagane było dokładne określenie, że wierzytelność przeciwko pozwanej została przelana.

Powód nie wykazał również, że wezwał pozwaną do zapłaty długu przedsądownie. Nie dołączył dowodu odebrania przez pozwaną wezwania do zapłaty długu, ani przynajmniej dowodu nadania wezwania na poczcie.

Wobec powyższego, Sąd o oddalił powództwo, gdyż żądanie pozwu nie zostało wykazane na podstawie dołączonych dowodów.

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości i wniósł o zmianę poprzez uwzględnienie powództwa całości, zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje, a także przeprowadzenie dowodów, gdyż niemożliwe było powołanie faktów i dowodów przed sądem pierwszej instancji, a zawnioskowanych w apelacji z uwagi, iż potrzeba ich powołania wynikała później z uwagi na fakt, że strona pozwana nie podnosiła żadnych zarzutów na etapie postępowania przedsądowego.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie: art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także błąd w ustaleniach faktycznych polegający, w szczególności w tym, że sąd uznał, iż powód nie udowodnił wysokości dochodzonej należności w zakresie odsetek umownych oraz karnych pomimo tego, że z załączonych do pozwu dokumentów wynikało z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została w niniejszym pozwem należność; art. 509 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że powód nie wykazał skutecznego nabycia od (...) Bank S.A. we W. wierzytelności przysługującej wobec A. J. oraz naruszenie postanowień umownych, tj. § 1 pkt 5 oraz § 2 pkt 9 załączonej do pozwu umowy pożyczki o numerze PG\ (...) z dnia 2 kwietnia 2008r. poprzez ich niezastosowanie i błędne uznanie, że powód nie wykazał podstawy oraz wysokości dochodzonych odsetek umownych oraz karnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Wnioski dowodowe powoda złożone w apelacji należało oddalić, albowiem są one spóźnione (art. 381 k.p.c.). Całokształt okoliczności sprawy w sposób oczywisty wskazuje, iż postawa powoda w toku postępowania przed Sądem I instancji sprowadzała się do uznania, iż do udowodnienia jego twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytaczał innych dowodów. Skutkuje to uznaniem, że jego błąd nie był usprawiedliwiony i sam ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r., I PK 183/10).

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego ani też reguł procedowania określonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., a podniesione zarzuty w okolicznościach sprawy stanowią w istocie polemikę z ustaleniami Sądu. Przewidziane art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Sąd odwoławczy przychylił się również do tego, że w okolicznościach niniejszej sprawy, powód nie wykazał, że nabył konkretną wierzytelność wobec pozwanej od (...) Banku S.A. we W.. Istotnie, na co zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, przelew wierzytelności zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. winien szczegółowo określać wierzytelność, której dotyczy, osobę wierzyciela, tytuł prawny, z którego wynika. Powód przedłożył co prawda umowę pożyczki zawartej przez cedenta z pozwaną. Również dołączona do pozwu kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 czerwca 2014r. wykazuje okoliczność, że powód nabył od Euro Banku wierzytelności, niemniej jednak dołączony załącznik (k. 16) nie wskazuje jakiej umowy dotyczy wskazana tam wierzytelności. Także poświadczenie przez notariusza, że powyższy

dokument stanowi wyciąg z Załącznika z Aneksu do umowy przelewu bez wskazania umowy której on dotyczy, czyni ten dokument mało przydatnym dowodowo.

Powyższe czyniło zasadnym uznanie, że umowa przelewu wierzytelności nie spełnia kryteriów wskazanych w art. 509 § 1 k.c., a zatem nie wykazuje nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej względem pozwanej.

Wobec powyższego, zbędne było analizowanie postanowień zawartych w umowie pożyczki o numerze PG\ (...) z dnia 2 kwietnia 2008r. wskazujących podstawę oraz wysokość dochodzonych odsetek umownych oraz karnych.

Z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Andrzej Dyrda